

De Aelio Dionysio Halicarnassensi Lexici Attici conditore.

De vita Aelii Dionysii.

De vita et rebus Dionysii perpauca ut fere fit nobis tradita sunt. Oriundus erat Halicarnasso, Cariae celeberrima urbe, popularis quidem et progenies clari illius Ἀρχαιολογίας Ῥωμαϊκῆς auctoris, sed ab eo plane diversus. Testimonia suppeditat Eustathius cum aliis locis p. 228, 38. Ἀἴλιος γοῦν Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς κτλ. p. 1430, 38. λέγεται δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀλικαρνασσεῖα κτλ. tum imprimis p. 368, 30. σημειῶσαι δὲ ἔτι Καρῶν πόλις ἦν καὶ Ἀλικαρνασσεὺς ἐξ ἧς ὤρμητο Αἴλιος Διονύσιος Ἀλικαρνασσεὺς καθὰ δηλοῖ αὐτὸς κτλ. Phot. biblioth. cod. 152. p. 99, 22 b. Bekker. περιείχοντο δὲ τῷ τεύχει καὶ Αἴλιου Διονυσίου Ἀλικαρνασσεύως κτλ.

In citando nomine ejus Αἴλιος Διονύσιος omnes scriptores consentiunt nisi quod Eustathius praenomen saepius posteriore loco exhibet et modo nomen Dionysii modo praenomen Aelii prorsus omittit. P. 205, 43. ὡς φησι Διονύσιος Αἴλιος. p. 207, 2. Διονύσιος γὰρ Αἴλιός φησι κτλ. p. 735, 54. ὡς καὶ Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται. p. 964, 65. ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται. p. 1166, 37. Διονύσιος Αἴλιός φησιν. His addas quae exstant in Phavorini lexico p. 488. s. v. συνοχωκότε articulo adjecto Διονύσιος γὰρ ὁ Αἴλιός φησιν κτλ. item ac p. 272. s. v. Ἰμβρος. φησὶ γοῦν Αἴλιος ὁ Διονύσιος οὕτως κτλ. *) — Eustath. p. 421, 29. ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδηλοῖ. p. 396, 29. ὁ δὲ ῥηθεις Διονυσίος φησι κτλ. p. 975, 42. καὶ ἔρα ὡς ὁ Διονύσιος κτλ. p. 976, 32. Διονύσιος δὲ λέγει κτλ. p. 1390, 60. καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου ἐτέρως. p. 1450, 37. ἐγγρίσαι κατὰ τὸν αὐτὸν Διονύσιον κτλ. p. 1647, 60. συμφθέγγεται δὲ τῷ Διονυσίῳ κτλ. p. 1854, 18. ὡς ὁ αὐτὸς Διονύσιος λέγει κτλ. Praenomen Aelii Dionysio minori de quo equidem agere institui cum Dionysio Halicarnassensi majore, illius avo qui quidem hoc nomen a Q. Aelio Tuberone amico et patrono suo acceperit, commune fuisse demonstrare studet Weismann in libello quem composuit de Dionysii Halicarnassei vita et scriptis Rintel. 1837. p. 7. Id quod sane fieri potuit. Majoris vero momenti sunt quae Can-

*) Cf. Cram. Anecd. Paris. T. III. p. 224, 23. τὸ δὲ ἀκὴν λέγεται καὶ ἀκασκᾶ, ὡς ὁ Αἴλιος Διονύσιος. Apud Eustathium qui idem fragmentum servavit p. 668, 29. articulus deest.

negieter in Pierson. praefat. ad Moer. p. XLVI. profert assentiente Meiero de lexic. rhetor. opusc. T. II. p. 63.: „Sophistae illi Graeci homines, quos dieis, Aristides, Asclepiades, Dionysius, Harpocratio, Theo Alexandrinus, nomen Aelii, ut puto, acceperunt ab Imperatore Aelio, de quo jure Peregrinorum ferendi nomina Romana dixi nuper in de mutata Romanorum nominum sub Principibus ratione c. VI. Imperatores autem et Caesares jus Aelii nominis habuerunt omnes inde a T. Aelio Hadriano usque ad Pertinacem per adoptionem qua cum Hadriano fuerunt conjuncti. Praecipui tamen inter omnes Aelii nomine censentur Hadrianus et L. Aelius Caesar et hujus filius iisdem nominibus dictus a nonnullis, at vero in nummis L. Aurelius vocatus, de cujus nominibus multa Capitolinus in Vero Imperatore c. I. Ad Aeliorum ergo Imperatorum aetatem referendi sunt illi Aelii Sophistae, aut si quis serior, ejus parenti civitas data existimanda est ab Aelio Imperatore. Prae ceteris autem peregrinis facile Sophistas civitatem adeptos esse, credibile est, ob celebritatem et gloriam, qua ferebantur per Graeciam et Asiam. Quam benigne et honorifice eos habuerint nonnulli Aelii, ab antiquis scriptoribus est traditum. De Hadriano Spartianus c. 16. Sed quamvis esset in reprehendis Musicis, Tragicis, Comicis, Grammaticis, Rhetoricis, Oratoribus, facilis, tamen omnes Professores et honoravit, et divites fecit, licet eos quaestionibus semper agitaverit.“ Jonsius Script. Hist. Phil. III, 8, 2. conjecit Dionysio cognomen *Σκυμναῖος* inditum fuisse cum ejus Lexicon ut Photius in Biblioth. cod. 152. p. 99, 25 b. Bekker. testatur *Σκύμνφ δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ* Scymno*) cuidam esset dedicatum atque hunc eundem esse cum eo quem Tzetzes in scholiis ad Lycophr. Alex. v. 1247. nominat. At hoc cum Müller. in. not. ad Tzetz. schol. T. II. p. 980. ut altius repetitum, rejiciendum mihi videtur praesertim cum ibi ne scriptura quidem certa sit et aliquot codices *Σκιωναῖος* pro *Σκυμναῖος* praebeant.

Patrem Dionysii fuisse Tryphonem Meiero in prooem. hiem. Hal. 1837/38. p. XII. probare videntur Harpocratio qui s. v. *γρυπάνιον* dicit *Διονύσιος μὲν οὖν ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων* s. v. *Ἔρμος Διονύσιος ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων* et Stephanus Byzantius qui Dionysio Tryphonis filio s. vv. *Μυρρίνου* et *Ἰθα* prolatarum sententiarum teste utitur. At vero verba Athen. VI. p. 255 C. *ὧς φησι Διονύσιος ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ δεκάτῳ περὶ ὀνομάτων* quae Meierum fugisse videntur scrupulum mihi injiciunt. Cum enim Photius in Biblioth. cod. 152, 24 b. Bekker. fidem faciat Aelium Dionysium quinque libros vocum Atticarum edidisse, nequaquam fieri potest ut ejus operis liber decimus citetur. Postea cognovi Meierum ipsum hanc conjecturam reprobavisse in commentatione quam scripsit de lexicis rhetoricis opusc. T. I. II. p. 63. ubi in notis haec exstant: „Sed duo sunt, quae huic conjecturae adversantur; primum enim cum Dionysii Atticistae lexicon litterarum ordine descriptum fuerit et quinque libris constiterit, non credibile est

*) Cf. Eustath. p. 228, 38. *Ἄλλιος γοῦν Διονύσιος ὁ Ἀλιζαργασσεύς, ἐν οἷς γράφει πρὸς Σκύμνον γιλ.* Ceterum Scymnum, qui hic nominatur, ab antiquiore illo Scymno Chio, auctore periegeseos, jambis descriptae, ad Nicomedem, Bithyniae regem, disjungendum esse recte monet Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 168.

γροπάνιον vocem quarto demum libro enarratam esse, quo de Φίλιππος egit Atticista; deinde Harpocratio, id quod gravius etiam est, in scriptorum aut grammaticorum testimoniis afferendis non videtur infra Tiberii aetatem descendere. Rem igitur malo in medio relinquere.“ Haec de origine et nomine Dionysii indagare mihi licuit.

Quo circiter tempore vixerit etsi omnino dubium esse nequit, tamen ne unum quidem testimonium ad nos pervenit ejusmodi ut quo anno natus sit quoque obierit certis quibusdam finibus possit circumscribi. Inter Atticistas quos secundo saeculo post Christum natum floruisse constat, Dionysium familiam duxisse, ipsum ejus lexicon Atticum indicat. Quod cum ita sit, sine ulla dubitatione cum Lehrs. de Aristarch. stud. Hom. p. 330. et Meier. in commentatione quarta quam composuit de Andocidis quae vulgo fertur Oratione contra Alcibiadem opusc. T. I. p. 137. de lex. rhet. opusc. T. II. p. 63. statuendum est hunc Aelium Dionysium non distinguendum esse ab eo quem Suidas Atticistam appellat 1016 C. s. v. Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσεύς, ῥήτωρ καὶ παντοῖως λόγιος· γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ unde apparet Aelium Dionysium Atticistam ex familia Dionysii antiquitatum Romanarum auctoris prodixisse et sub Hadriano imperatore vixisse. Idem Suidas paucis interjectis 1015 D. exponit de vita et scriptis nobilis illius Dionysii Halicarnassensis Musici quem Sophistam appellat et sub Hadriano vivis interfuisse tradit: Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, γεγονώς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστής, καὶ μουσικὸς κληθεὶς κτλ. Eudoc. T. I. p. 131. Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, ἐπὶ Ἀδριανοῦ· σοφιστής καὶ μουσικὸς κληθείς. Hinc Jons. Script. Hist. Phil. III, 8, 2. Fabric. III. p. 405. Meurs. de Dionysiis T. V. p. 87. West. in Pauly. Encycl. T. II. p. 1087. seq. Reines. ad Suid. 1016 C. Reisk. in notitia poet. anthol. Cephal. Anthol. subjecta cap. 207. obloquente Meiero in opusc. T. I. p. 137. T. II. p. 63., conjecturam ceperunt Dionysium Musicum ab Aelio Dionysio lexicis Attici conditore haud diversum esse. Id quod etsi probabile videtur cum nomen patria aetas mirum in modum consentiant, tamen ad liquidum perducere nequit cum nullum certum testimonium inveniatur quo haec conjectura possit stabiliri. Haec habui de Dionysii vita quae dicerem.

De scriptis Aelii Dionysii.

Sunt qui praeter vocum Atticarum collectionem etiam alia opera Aelium Dionysium composuisse censeant quae priusquam ejus lexicon depingere aggrediar, breviter perstringam. Jonsius Script. Hist. Phil. III, 8, 2. suspicatur Aelium Dionysium librum de Alexandria urbe condidisse nec diversum esse ab eo auctore e cujus περὶ Ἀλεξανδρείας opere Sopatrem sextum Excerptorum suorum librum confecisse tradit Photius in Biblioth. cod. 161. p. 104, 12 a. ἔτι μὴν σύγκριται ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐκ τῶν Αἰλίου Δίου περὶ Ἀλεξανδρείας. Sed hoc valde dubium esse judico cum ad Jonsii sententiam confirmandam contra codicum auctoritatem Δίου in Διονυσίου mutandum sit. Altera est conjectura Meursii in not. ad Hellad. Besant. Chrestom. T. VI. p. 292. seq. proposita ea quae περὶ ἀκλίτων ῥημάτων et περὶ

ἐγκλινομένων λέξεων in Aldi Manutii opere quod inscribitur *Θησαυρός, Κέρας Ἀμαλθείας ἢ Κῆποι Ἀδώνιδος* edita sunt, ab Aelio Dionysio composita esse. Sed ea de re, ne in temeritatis criminationem incurram, iudicio abstinere malim cum Manutii librum inspicerē non mihi licuerit. Quamquam haud scio an ea quae *περὶ ἐγκλινομένων λέξεων* ab Aelio quodam profecta in Bekkeri *Anecdot.* p. 1157. seq. et apud Arcadium p. 139 — 148. Barker. inveniuntur cum iis quae in Manutii opere exstant concinant. At vero vehementer errat Meier. de *lex. rhet. opusc. T. II.* p. 63. qui contendit Dionysium Atticistam etiam opus *περὶ στοιχείων καὶ συλλαβῶν* edidisse nitens verbis quae legimus in Bekkeri *Anecdot.* p. 1157. φησὶ γὰρ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ συλλαβῶν καὶ στοιχείων λόγῳ ὅτι περὶ αὐτὰ τὰ χεῖλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου πνίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος. Eadem enim, quibus Porphyrius quoque utitur *περὶ προσφθιάς* ap. Villois. *Anecdot. Gr. T. II.* p. 113., exstant in Dionysii Halicarnassensis libro *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων* ap. Reisk. *T. V.* p. 77, 5. unde luce clarius est hanc inscriptionem ad Dionysii majoris opus referendam esse.

In Dionysii lexico describendo tria potissimum spectanda sunt. Primum quibus titulis scriptores ex eo testimonia petentes utantur, deinde quali forma et institutione instructum Dionysius opus suum ediderit, tum quid in eo praestiterit quoad ex fragmentis hoc licet intelligere.

Ac primum quidem plures titulos jam collegit Meierus l. l. *opusc. T. II.* p. 62. Cum vero ille nonnulla omiserit quae negligenda esse haud duxerim, haec ita proferenda mihi videbantur ut simul Meieri observationes ne quid deesset apponerem. Eustathius igitur Dionysii opus aut simpliciter laudat hisce verbis p. 228, 38. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς, ἐν οἷς γράφει κτλ. p. 231, 34. p. 1215, 38. p. 1323, 38. ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου p. 1481, 52. ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου aut sic dicit p. 84, 18. Πausanίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκειοῖς λεξικοῖς φασιν κτλ. p. 239, 32. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ. p. 341, 6. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῷ. p. 396, 22. p. 801, 57. ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ. p. 1220, 46. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ p. 455, 38. καὶ ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς — ἐν δὲ ἐτέρῳ τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου. p. 368, 30. Αἴλιος Διονύσιος — ἐν οἷς περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων quibus adjicias schol. ad Hom. II. XV. v. 705. Bekker. Διονύσιος δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων. Alium titulum praebet Eustathius p. 1390, 59. ubi dicit ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέρχεται. Id. in comment. ad Dionys. *Perieg. v.* 912. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων. In Bekkeri *Anecdot.* p. 1073. Dionysii lexicon ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων appellatur.

Venio nunc ad lexicī formam et institutionem de qua testimonium nobis reliquit Photius in *Biblioth. cod.* 152. p. 99. Bekker., quod cum gravissimi momenti omnibus videri debeat, infra transcriptum proponam: Περιέχοντο δὲ τῷ τεύχει καὶ Αἰλίου Διονυσίου Ἀλικαρνασσεὺς Ἀττικῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ω̄ τὰς Ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντες. Σκόμνη δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ χρησιμώτατος ὁ ὀνός οὗτος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι φροντίδα καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγραμμάσι ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις. ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τε τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς δίκας, ἐντεῦθεν

ἔστιν ἐκμαθεῖν· καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὐρεῖν, μάλιστα εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνήσῃ ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, καὶ αὐτοὺς πέντε τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ω̄ τὰς Ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι γε τῆ πρώτῃ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μὲν, μαρτυρίαι δὲ ταῖς οὖσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν· ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερόν τε καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατίθενται. ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν συναγαγεῖν σύνταγμα βουλευθεῖη, χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἐπιδειξεί καὶ μετὰ ῥαστώνης ἐκτελέσει. *Es his videmus Dionysium duas lexicæ editiones vulgasse* (huc spectant Eustathii verba p. 1958, 2. Αἴλ. δὲ Διον. κλεισίον φησὶν κτλ. ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει ὅτι κλίσιον κτλ.), *utraque quinos complectente libros, ita ut secundum litterarum ordinem voces disponeret.* cf. Eustath. p. 1828, 48. ἐκ δὲ τῶν ὀντων καὶ ὄα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐπὶ ἱματίου διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἐκεῖνος ἐν τῷ ο̄ στοιχείῳ τῷ μικρῷ· ἐν δὲ τῷ ω̄ μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτός· ὄα μηλωτή, διφθέρα. *At cum Ritschelinus in Prolegg. ad Thom. Magist. p. XV. lexicorum componendorum omnino quadruplicem formam fuisse demonstrat, etiam quaerendum est, quam rationem Dionysius in vocibus enumerandis secutus sit.* Quae de re etsi Photius tacet, tamen Eustathius nos edocet p. 772, 64. ὅτι δὲ ἡ χλόη καὶ χειλὸς ἐλέγετο, δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν, „χειλὸς, πόα χόρτος.“ παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς, ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται unde Dionysium e primis certe cujusque vocis litteris aptum esse suum ordinem voluisse intelligitur. Praeter ea, quae jam adnotavi, e Photii loco cognoscimus haec. Opus perutile fuisse omnibus iis qui Atticorum dialectum pernoscere et in legendis libris ab Atticis scriptoribus profectis versari vellent. cf. Eustath. p. 368, 30. Αἴλ. Διον. — φωνὴν Ἀττικὴν σεμνῶς εἰπὼν τὴν ἑαυτοῦ. Dionysium non solum dicendi formulas quibus et in festis et in foro Athenienses uti solerent, sed etiam ea vocabula enarrasse in quorum usu illi a ceterorum Graecorum consuetudine recederent. Denique secundam editionem prima fuisse praestantiorem quippe quae bene multas glossas contineret in priore aut prorsus omissas aut si minus neglectas, at testimoniis non comprobatis. In posteriore enim testimonia copiosius uberiusque afferri. Operae vero pretium facturum esse eum qui ex utraque editione unam conflaverit praesertim cum facili negotio id fieri possit.

Reliquum est ut fragmenta quae aetatem tulerunt perlustremus. Glossas Dionysius enarravit non solum Atticorum quos in veteres et recentiores distribuit Eustath. p. 1369, 42. καὶ δάπητας δέ, φησὶν, ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπιβόλαια, οἱ δὲ νεώτεροι τάπητας ἐν δυοῖ ταῦ κτλ. Id. p. 1579, 29. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον κτλ. sed etiam Macedonum id. p. 1399, 61. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν· ἄγλημα παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὀπλιτῶν et Persarum id. p. 368, 38. ὁ δὲ ῥηθεὶς Αἴλιος Διονύσιος οὕτω φησὶ· κάρδακες οὐ δικάιον τι γένος ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι παρὰ Θεοπόμπῳ· ἀπλῶς δέ, φησὶν, οἱ Πέρσαι πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλωπα κάρδακα ἐκάλου. Id. p. 1854, 28. κυρίως δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησὶ, καὶ ἀσάνδαι Περσικῶς. Id. p. 1854, 32. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Περσικὸν ὄνομα καὶ ὁ μανδύας, ἔοικε δέ, φησὶ, φαινύλη. Affert etiam vocabula Graecae quidem originis, sed a Persis in usum recepta.

Eustath. p. 1403, 41. παρά Αἰλίῳ Διονυσίῳ ἐδέατρος, περὶ οὗ λέγει ἐκεῖνος, ὅτι τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρῆσις Περσική· ἦν δέ, φησί, προγεύστης, προσοθίων τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομοίωθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὄλης διακονίας καὶ παρασκευῆς. Vocabulorum quibus ceteri quoque Graeci utebantur, significationes Atticorum proprias tradidit. Cf. Piers. praef. ad Moer. p. XXXIII. seq. Eustath. p. 294, 41. Αἴλιος δὲ Διονυσίος φησὶν οὕτω. Λακεδαιμόνα καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινες, Λακεδαιμόνα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἄττικοί δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαιμόνα. Id. p. 1220, 46. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομαζέσθαι γράστιν ὄλωσ. φησὶ γάρ· κράστιν Ἄττικοί τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένας. Id. p. 1825, 7. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν, ὅτι δημιουργὸν Ἄττικοί λέγουσιν οὕτε τὸν δημοσίᾳ μισθαροῦντα ὡς Ὅμηρος οὕτε τὸν δήμου προσετώτα ὡς Δωριεῖς ἀλλὰ γυναῖκα πέττουσαν πέμματα. Exposuit etiam de significatus differentia quae inter similis formae voces intercederet. Eustath. p. 1257, 59. γράφει Αἴλιος Διονύσιος ὅτι γενειὰς αἱ τρίχες, γένειον δὲ ὁ τόπος. Id. p. 1450, 42. ὥσπερ διαφέρει τὸ ἐπομόναι καὶ ἀπομόναι, οὕτω διαφέρει κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ τὰ ὀρκωματικά ἐπιρρήματα· τὸ μὲν γὰρ „νῆ τὸν“ καὶ „ναὶ μὰ τὸν“ κατωματικά φασιν — ἀπωμοτικά δὲ τὸ „μὰ τὸν“ καὶ „οὐ μὰ τὸν“. Id. p. 1896, 50. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ὅτι Ἴταλοί μὲν οἱ βάρβαροι, Ἰταλιῶται δὲ οἱ ἐπικηχότες Ἑλληνες τὴν Ἰταλίαν· οὕτω καὶ Σικελοί, φησὶ, καὶ Σικελιωταὶ διαφέρουσι· οὐκέτι δὲ ἀνάλογον Θεσσαλοί, φησὶ, καὶ Θεσσαλιῶται πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου σχεδόν. ἔθνος γάρ τι τῶν ὑπερκοιούτων τὴν Θεσσαλίαν βαρβάρων Θεσσαλιῶται καλοῦνται. Multis vocabulis plures erant significationes quas diligenter Dionysius adnotavit. Eustath. p. 229, 28. τίτις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν, φησὶ, μικρὸν ὀρνίθιον ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω καλεῖται. Id. p. 561, 4. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω — φησὶν. ὥτως ὄρνισον ὁ περὶ τὰ ὦτα ἔχει περὶ ῥια. τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον ὥσπερ ὁ νυκτικὸραξ ἀλίσκεται. διὸ τοὺς χαθόνους καὶ κενοδόξους ὥτους ἐκάλουν. Id. p. 884, 18. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι κελόντες οἱ ἰστόποδες καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πάντα τὰ μακρὰ ζῶλα. Id. p. 907, 40. κῆπος οὐ μόνον φυταλιὰ ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Id. p. 1167, 20. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶ καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐμμέλεια τραγική ὄρχησις ὥσπερ ἡ κωμική κόρδαξ καὶ ἡ σατυρική σίκινις· ἐκαλεῖτο δέ, φησὶν, ἐμμέλεια καὶ τὸ ὑπὸ τὴν τραγικὴν ὄρχησιν φερόμενον αὐλήμα. Id. p. 1413, 36. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει, ὁ δηλοῖ, φησὶν, αἰδοῖον ἐντεταμένον, καὶ ἄσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι καὶ ἑταιρικὸν δὲ, τουτέστι φίλον ταῖς ἑταιρίσιν κτλ. Id. p. 1625, 17. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν ὅτι ταῖροι καὶ ταρσοὶ τάλαροι καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν. Id. 1924, 3. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ὅτι γέρρον καὶ οἱ περιπεφραγμένοι τόποι καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λόγων καὶ οἰσύναι· καλοῦσι δέ, φησὶν, οὕτω οἱ κωμικοὶ καὶ τὸ — γυναικεῖον. Aliis locis unde voces originem ducerent Dionysius praecepit. Eustath. p. 800, 30. [σημεῖωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐθέλω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῇ τρισυλλάβως προφέρεται αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλέον μετὰ τοῦ ε.] ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται. ἔθεν, φησὶ, καὶ ἐθελοντής ὁ αὐθαιρέτως τι ποιῶν. Id. p. 940, 20. οὐ μόνον τὸ πολεμικὸν σκεῦος ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος σάκκος δι' ἐνὸς κ̄ προφέρετο παρὰ Ἀθηναίους, καθὰ φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ἔθεν καὶ σακεύειν, φησὶ, τὸ

ὀλίζειν κτλ. Id. p. 1183, 20. [λέγεται δέ, φασί, καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέριξ, οὕτω καὶ οὔς, καὶ γὰρ ὁ χοῖρος καταφερῆς εἰς ἀφροδισία.] ὄθεν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ κάπραινα — καὶ καπρᾶν κτλ. Neque vero quibus uti liceret sed etiam quae divitanda essent vocabula tradidit. Eustath. p. 859, 52. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γοναῖκα, Ἄλεξις δὲ ἰάτριαν, ἡ δὲ ἰατρίνη οὐχ Ἑλληνικὸν φησιν. (cf. Meinek. frag. comic. T. III. p. 527.). Id. p. 880, 30. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα (sc. βουνός), ὡς βάρβαρον· λόφον γὰρ καλοῦσιν. (cf. Meinek. Menand. et Philem. p. 372. frag. comic. T. IV. p. 16. 46.). Id. p. 971, 29. τὴν τήθην, ὡς δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος, ἰκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μᾶμην καλεῖν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων. Id. p. 1485, 61. ὁ ῥῶξ γὰρ εἰπεῖν βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμὸς ἐστίν, ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. Id. p. 1647, 58. τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς, φησὶ (sc. Αἴλ. Διον.), βάρβαρον κτλ. Interdum etiam voces ipsas tantum deprompsit, interpretatione ommissa. Eustath. p. 881, 30. τὰ προτέλεια ὧν χρήσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ.

Aliae voces pro accentu aliae pro genere significatum commutabant. Eustath. p. 906, 50. θαλάμαι μὲν βαρυτόνως ζωῖκαὶ καταδόσεις, θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρασημειώσατο. Id. p. 1390, 50. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα κτλ. — καὶ ἡ χάραξ τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα· ὁ μέντοι χάραξ ἀρσενικῶς τὸ χαράκιμα τοῦ στρατοπέδου. Nec raro Dionysius quo genere substantiva usurpanda essent indicavit. Eustath. p. 1390, 50. Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα, ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, φησὶν οὕτω· „κακκάβη θηλυκῶς ὁ κάκκαβος — οὕτω καὶ ἡ ἀρπάγη δι' ἧς ἐκ φρεάτων κάδδους ἀνάγουσιν, ἔτι καὶ ἡ βῶλος καὶ ἡ ὕαλος καὶ ἡ φάρυγξ καὶ ἡ στρύχνος. — ἔτι θηλυκῶς καὶ ἡ τύλη τὸ φῦμα τὸ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ὄμφαξ καὶ ἡ ἀσβολος καὶ ἡ ψύλλα καὶ ἡ μεῖραξ καὶ ἡ θόλος καὶ ἡ μήκων. Θουκυδίδης οὖν (IV, 26.) μήκωνα μεμελιτωμένην φησὶ. ταῦτα κατὰ γένος θηλυκόν. ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς, ὁ ὄροφος, ὁ θῆς, ὁ λιμός, ὁ σκότος, ὁ Τάρας, ὁ Ἀκράγας. οὐδέτερα δὲ τὸ νῶτον, τὸ ζυγόν, τὰ ἐπίδεσμα, τὸ στρωματόδεσμον, τὸ θύμον, τὸ σίαλον, τὸ κέδρον, τὰ θεμέλια, τὸ τέμαχος. ἀρσενικὰ δὲ καὶ οὐδέτερα ὁ τάριχος καὶ τὸ τάριχον, τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιαι.“ Id. p. 1533, 5. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οἷσον φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον φυτόν, γράφας ὅτι ἀπὸ οἷσου κόφιοι ἄριχοι καλούμενοι, οὗς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς. Id. p. 1638, 11. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄγνον ἀρσενικῶς, ὃν λόγον καλοῦσιν Ἀττικοί. Id. p. 1835, 42. αἱ δὲ τοιαῦτα κριθαὶ καὶ κάχρος δυσλλάβως καὶ ἐκτεταμένως ἐλέγοντο κατὰ Αἴλιον Διονύσιον θηλυκῶς κτλ.

Haud paucis locis Dionysius de formis vocabulorum egit. Ac primum quidem eas congeramus voces quibus mutato accentu Atticos usos esse docet. Eustath. p. 205 extr. τοῦ δὴ τρισυλλάβου τινὲς δέχονται τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς φησὶ Διονύσιος Αἴλιος· οἱ δὲ πλείστοι γέλοϊον μὲν προπερισπωμένως τὸν γελωτοποιὸν λέγουσιν οἷον τὸν μῖμον, γέλοϊον δὲ τὸν καταγέλαστον· δοκεῖ δέ, φησὶ, τῶν παλαιῶν εἶναι προπερισπᾶν τὰ τοιαῦτα, ὁμοῖον ἐτοῖμον γελῶϊον· p. 341, 5. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῶ, φησὶ, διέτης τριέτης πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσιν Ἀττικοὶ προφέροντες τῷ τόνῳ ὡς εὐεργέτης. Id. p. 999, 22. περὶ δὲ τοῦ χαμᾶζε λέγει καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὡς αἰεὶ προπερισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. Id. p. 1579, 29. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας· διὰ

καὶ παρῴξουν αὐτά· ἡ ἀγνοία γάρ, φησὶν, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία καὶ ἡ ἱερεία, καὶ ἡ ἀναιδεία δέ, φησί, καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Quo cum fragmento propter ultimae syllabae productionem conjungendum est aliud apud eund. p. 1434, 2. Ἄττικοί δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἄπαν. Deinde quas voces a vocali incipientes aspero spiritu Attici instruerent adnotavit. Eustath. p. 1216. extr. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ ὅτι δασεῖα ἡ πρώτη, τουτέστιν ἐδάσωνον οἱ Ἄττικοί τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἀνύειν. Id. p. 1387, 8. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἄθυρμα δασύνεται, ὡς — καὶ ἡ ἀμαξα καὶ τὸ καθη-μαξευμένως, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, καὶ θάμαξιον τὸ ἀμάξιον· χαίρουσι γάρ, φησί, τῇ δασεῖα οἱ Ἄττικοί. Id. p. 1417, 21. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν· ἦδος τὸ ὄξος· δασύνουσι Ἄττικοί (καὶ quod post Ἄττ. additur, delendum. Meier.) πάντα τὰ τοιαῦτα, οἷον καὶ τὸν ἡδολισμόν, ὃς εἰδὸς τι κολακείας ἐστίν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡδύλιζεν παρὰ Μενάνδρῳ. (cf. Meinek. Frag. Com. T. IV. p. 78.) Adde Schol. ad Hom. Jl. O, 705. T. II. p. 435. Bekker. Διονύσιος δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἄττικῶν ὀνομάτων οὕτως ἔφη· Φίλιππος μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικόν. οὕτως γάρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους ἀναγιγνώσκωμεν „ἦλις φιλίπποις Θρηξὶ πρέσβιστον σέλας.“ Φίλιππος δὲ φίλιος ὁ Μακεδών· καὶ ὠκύαλος μὲν δασέως ἡ ναῦς, φίλιος δὲ ὁ ἀνήρ. Tum Atticorum proprios seu nominum casus seu verborum flexus protulit. Eustath. p. 396, 22. ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ φέρεται, ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρει καὶ δένδρους. Ξενοφῶν δέ, φησὶν, ἐκεῖνος μᾶλλον ὀνομάζει δένδρος καὶ δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Id. p. 1231, 36. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ὅτι ἐγγελευς τὸ ἐνικόν, ἐγγέλει δὲ τὸ πληθυντικόν, καὶ ἐγγέλειον καὶ ἐγγέλειον. ἐγγέλειον δὲ τὰ τεμάχη, φησί, τῶν ἐγγέλειων. Id. p. 1384, 46. Αἴλιος Διονύσιος — Αἴες γάρ, φησί, τὸ πληθυντικόν τοῦ Αἴος, καὶ δράμα οὕτως ἐπιγράφεται, καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις Αἴων καὶ Αἴσι καὶ Αἴας. Id. p. 1435, 62. φησὶ γάρ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι εἶπον καὶ εἶπα ἀμφοτέρω παρὰ Ἄττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον, καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ ἀμφοτέρως εἶπε καὶ εἶπὸν ὀξυτόνως, καὶ αἱ μετοχαὶ ὁ εἶπὸν καὶ ὁ εἶπας. Id. p. 1761, 52. παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ εἰπὸντι ὡς Ἴωνες μὲν ἔα φασίν, Ἄττικοί δὲ ἡ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ νῦ οἷον „ἐπειδὴ μεστός ἦν, ἀνεπαυόμεν.“ τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτε, φησὶν, ἄνευ τοῦ νῦ. Tum ea substantiva indicavit unde Attici plures formas feminini generis derivabant. Eustath. p. 1425, 40. [ιστέον δὲ ὅτι τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκόν, οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱερεία, ἀλλὰ καὶ] βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἄττικῶς, βασίλινα δέ, φησί, Μενάνδρος λέγει. cf. Meinek. Menand. et Philemon. p. 280. frag. comic. T. IV. p. 305. Aliis denique locis in vocabulis scribendis haud raro Atticos aliam atque ceteros Graecos rationem secutos esse demonstravit. Eustath. p. 217, 29. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν ὅτι ζμικρὸν καὶ μικρὸν οἱ Ἄττικοί, μικρὸν δὲ Ἴωνες. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει κτλ. Id. p. 456, 13. Σάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ τ γραφὴν πρὸς τινῶν, εἶτα συναιρεθὲν δισυλλάβως ὑπὸ Ἄττικῶν Σαῖρα ὀνομάζεται. ἦν δέ, φησί, μήτηρ Ἐλευσίνος. Id. p. 641, 40. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος Σαῖραν γράφων δισυλλάβως τὴν Σάειραν κτλ. Id. p. 735, 55. αὐτὸ γάρ (sc. τὸ πελιδόν) καὶ πελιτὸν διὰ τοῦ τ παρὰ Θουκυδίδῃ (II, 49.) εὔρηται, ὡς καὶ Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται. Id. p. 772, 63. παρ' αὐτῷ (sc. Αἰλίῳ Διονυσίῳ) δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ

τοιούτος χιλιός κτλ. Id. p. 800, 28. ἐθέλω — οὐ μόνον παρά τῷ ποιητῇ τρισυλλάβως προφέρεται ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ παρά τοῖς ἄλλοις τὸ πλεόν μετά τοῦ ε̄, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται κτλ. Id. p. 813, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἂν ἀρμόττοι κτλ. — καὶ ὅτι Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον (ὣν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω, φασίν, ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινος) θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ ματταλίαν καὶ τοιαῦτα ὅσα οὐδ' αμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησί, Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον μῆτε τραγικοὺς μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα μεχρῆσθαι αὐτοῖς. Id. p. 862, 14. Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσην θύραν μέσσαυλὸν φασί, μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσην δυοῖν ἀυλαῖν, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ἣν καὶ μέταυλον αὐτὸς λέγει. Id. p. 913, 57. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει καὶ ὅτι ἀβρηνικόν, οὐχὶ ἀρσενικόν, τὸ τῶν γραφῶν παρά Ἀττικοῖς φάρμακον. Id. p. 947, 25. κόρρην δέ, φησί (sc. Αἴλιος Διονύσιος) καὶ κόρρην Ἀττικοὶ τὴν ὄλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσιν. Id. p. 948, 19. ὅτι τὸ πτόον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, Αἴλιος Διονύσιός φησιν. Id. p. 1161, 30. καὶ τὸ ἀλάσαστρον ἢ μυροθήκη· παρά γὰρ Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Id. p. 1166, 37. ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἤθεος λέγεται ὁ ἡΐθεος προσγραφέντος τοῦ τ, Διονύσιος Αἴλιός φησιν. Id. p. 1235, 60. ἐν δὲ τοῖς Αἰλίου Διονυσίου γράφεται ἐν συστολῇ τῆς ἀρχούσης διὰ μόνου διχρόνου, ὅτι λίβηθρα ἔφυδρα χωρία καὶ διαβρύσεις ὑδάτων. Id. p. 1340, 30. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν ὅτι μόλυβδος διὰ τοῦ υ καὶ δ. Id. p. 1387, 17. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησὶ καὶ ὅτι μάγαρον οὐχὶ μέγαρον, εἰς δ' τὰ μυστικά ἱερὰ κατατίθενται. Id. p. 1413, 36. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει κτλ. Id. p. 1419, 51. παλλάκια δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον οὐ παλλήκια οἱ παῖδες. Id. p. 1481, 52. ὅτι δὲ χαίρουσι Δωριεῖς τῇ τοῦ ἦ εἰς ᾧ μεταποιήσει, ὄηλον — καὶ ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην ἐκτίθησι τὸν ἡχητικὸν τέττιγα, καὶ κάλην τὴν κήλην, καὶ καλήτην φησὶν οὐχὶ κηλήτην· εἰ δὲ αὐτὸς Ἀττικὰ ταῦτα εἶναι φησιν, ἀλλὰ τὸ δᾶμος ἐπὶ δήμου καὶ κλᾶρος ἐπὶ κλήρου καὶ ὅσα τοιαῦτα, φανερώς Δωρικά. Id. p. 1517, 10. κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τρουσίππειον τετρασυλλάβως κτλ. Id. p. 1716, 38. [Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἢ ἄμπωτις], ὡς καὶ τὸ αἱματοπότης καὶ ὑδροπότης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Adjacienda sunt alia quaedam fragmenta eadem ad verborum formas pertinentia. Eustath. p. 959, 45. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα λέγει ὅτι καὶ σῶσι σοί, καὶ σῶ δέ, φησί, μονοσυλλάβως οἱ σῶσι καὶ παρά Θουκυδίδῃ (III, 34.). Id. p. 1408, 28. παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον.

Dionysii vero operam etiam in antiquitatibus explicandis versatam esse nonnulla fragmenta demonstrant, quamquam in hoc genere Pausaniae, Dionysii fere aequalis, lexicon praestabat. Cf. Piers. praef. ad Moer. p. XXIX. Eustath. p. 258, 27. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιίαις καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ, θεὸς θεός, ἐπελέγετο. Id. p. 576, 42. κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀθήνησι καὶ τάγμα ἦν ἀξιόλογον οἱ ἡνίοχοι· κατελέγοντο γάρ, φησίν, οἱ εὐπορώτατοι ἀρματοτροφῆσοντες. Schol. Homer. Jl. I, 505. ἡνιοχῆες — κατὰ τὸν Αἴλιον Διονύσιον τάγμα Ἀθήνησιν ἀξιόλογον. Eustath. p. 975, 40. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν φησὶ τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ σώματος· αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον, φησίν, κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρᾳ ἐπιπεπορημένα. Id. p. 1166, 51. χιτῶν, ὁ ζωστὴς καὶ γυναικεῖος. ὁ δὲ ἀνδρεῖος χιτωνίσκος, ὃν τινες ἐπενδύτην. τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον.

χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον λεπτὸν ἔνδυμα γυναικίον πολυτελές. Μένανδρος „λελουμένη γὰρ ἡ τέρα καὶ διαφανές χιτωνάριον ἔχουσα.“ Ἀριστοφάνης „ἐνδὺς τὸ γυναικίον τοῦ χιτώνιον.“ ταῦτα Αἴλιος Διονύσιος, παρ' ᾧ καὶ, ὅτι χορταῖος ὁ θασὺς καὶ μαλλωτὸς χιτῶν. καὶ πάλιν „χορταῖος χιτῶν ποδήρης ἔχων χειρίδας.“ cf. Meinek. Menand. et Philem. p. 263. Fragm. Comic. T. IV. p. 287. Bergk. Fragm. Aristoph. in Meinek. fragm. comic. T. II. p. 1194. Meier. not. ad h. l. de lex. rhet. opusc. T. II. p. 80. Eustath. p. 1280, 37. παυσικαπὴ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μηχάνημα τι τροχῶ ἐμφορὸς δι' οὗ τὸν τράχηλον διείρον τῶν ὑποζυγίων, ὥστε μὴ ἐσθίειν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀνθρώπων, ὥστε, φησί, μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν. Id. p. 1710, 21. μαλακὸς κηρὸς ὁ ἐν τῷ γραμματείῳ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιῶς πινακιδίων κήρυξ τοιοῦτε ἀγλιμμένων, ἐν ᾧ ἔγραφον διὰ τινος γραφείου σκληροῦ. Schol. Plat. rep. p. 406. Bekker. κατὰ Διονύσιον γὰρ Ἀλικαρνασσέα λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προσφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον. ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἀμαρτανόντων λέγεσθαι. Nec proverbium Dionysium omisisse jam observavit Meier. de lex. rhet. opusc. T. II. p. 67. Huc referenda sunt praeter fragmenta ab illo laudata. Eustath. p. 589, 41. ἐν τῷ „ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς“, ὅπερ ἐπὶ Θησέϊ παροιμιωδῶς ἐλέχθη, ἄδηλον ἢ (l.: εἰ Meier.) ἐπὶ τῷ Ἰδαίῳ Δακτύλῳ Ἡρακλεῖ ἐβρέθη ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης. Αἴλιος Διονύσιος τοῦτο φησι. cf. Pans. eod. loc. Schneid. in Paroem. Gr. T. I. p. 190. Diog. I, 63. Leutsch. T. II. p. 59. Greg. Cypr. Leid. I, 38. Id. p. 1222, 34. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτως. Ἰμβριοι, οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπεὶ τινες εἰς δίκην καλούμενοι ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῳ εἶναι. Ead. v. apud Phavorin. p. 272. s. v. Ἰμβρος ubi emendandum est ὑποφεύγοντες. cf. Leutsch. l. l. T. II. p. 175. Macar. IV, 76. Id. p. 1531, 65. φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω· λευκὴ στάθμη ὁ μηδὲν διακρίνων μηδὲ διαγιγνώσκων. cf. Schneid. l. l. T. I. p. 109. Zenob. IV, 89. Leutsch. T. II. p. 37. Diog. III, 9. VI, 4.

Fragmenta.

Magnam fragmentorum partem Meierus congescit in libello saepius citato qui inscribitur: „Commentationis Andocidiae Sextae Particulae IV—XII. Sive de Lexicis Rhetoricis“ opusc. T. II. p. 65—81. Cum vero multa, quae in ejus collectione desiderantur, et Eustathium et alios scriptores perlustranti mihi indagare licuerit, operae pretium facturus mihi videor si ea litterarum ordine disposita infra subjecerim.

Eustath. p. 1471, 33. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ δέξα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπονδῆς καὶ πόσεως, ἦν τι ποτήριον, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, Ἀγαθοῦ Δαίμονος λεγόμενον, τὸ μετὰ ἄρσιν τραπέζων προσφερόμενον. cf. Suid. Moer. Piers. p. 72.

Id. p. 1636, 51. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄμβωνες, λόφοι ὄρων, καὶ ἔτος πᾶσα καὶ οἶον ὄφρυς καὶ ὑπεροχή· καὶ χεῖλη δὲ λοπάδων· οἶον „πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας“. Eupolidis hic versus est sic scriptus in Meinek. Fragm. Comic. T. II. p. 440. T. V. p. 34. πῶς ᾧ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας.

Id. p. 1220, 46. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ἑλωσ. φησὶ γάρ· κράστιν Ἀττικοὶ τὴν πῶαν, γράστιν δὲ οὐδένας. Partem receperunt Suid. κράστις, ἡ πῶα. Moer. Piers. p. 211. κράστις, διὰ τοῦ κ, Ἀττικῶς. γράστις, διὰ τοῦ γ, Ἑλληνικῶς.

Id. p. 398, 30. [τὸ δὲ δεῦρο νῦν μὲν τὸ ἐλθὲ δηλοῖ·] ἀλλαχοῦ δὲ ποτε τὸ ἐλθάδε, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος φησιν. Hesych. δεῦρο· ἐνθάδε ἐλθέ κτλ. Suid. δεῦρο, ἐνθάδε ἐπὶ τοῦ παρόντος κτλ.

Id. p. 749, 15. διαττᾶσθαι — ἐστὶ σήθεσθαι κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὅς φησιν ὅτι διαττᾶν Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν καὶ διητημένον τὸ σσησμένον. Eadem v. in Phavorini lexico p. 97. s. v. Ἀχάλλεος. Hesych. διαττᾶν· διασθήειν. Suid. διαττᾶν, σήθειν. Et. M. διαττᾶν· τὸ διασθήειν.

Id. p. 1417, 32. Ὅτι δὲ καὶ εἴκοσι δέκα τοῦ ν λέγεται καὶ εἴκοσιν μετὰ τοῦ ν, ὡς καὶ πέρυσι πέρυσιν. καὶ ὡς ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι, ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς ᾱ τρέπει, οἶον, εἰκοσιτάδιον καὶ εἰκοσάσταδιον, Αἴλιος Διονύσιος λέγει. οὕτω δέ, φησὶ, καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττον τὸ ε̄. οἶον· πεντέπηχυ. πεντέκλινον. πεντέχαλκον. πεντέμηνον. πεντεσούριγγον ξύλον. Cf. Suid. Et. M. Phryn. Lob. p. 412 seq.

Id. p. 1158, 39. ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὡς Ἀττικὰ μὲν τὸ εἶτα καὶ ἔπειτα· τὸ δὲ εἶπεν, φησὶ, καὶ ἔπειπεν Ἰακὰ· διό, φησὶ, καὶ παρ' Ἡροδότῳ κεῖνται. cf. Phryn. Lob. p. 124.

Id. p. 648, 50. ὁ δὲ γε συνθεῖς τοὺς κατὰ στοιχεῖον πνευματισμοὺς φιλοῖ αὐτὸ (sc. ἐκυρός) κατὰ τὸ ἐκείνος. Haec ad Aelium Dionysium referenda esse videntur cum paullo ante Eustathius ei testimonium denuntiet. Eadem exstant in Cram. Anecd. Paris. T. III. p. 220, 27.

Id. p. 1871, 63. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγοντο οἱ κυνηγοί, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἐπακτρίδες αἱ ἀλιᾶδες· ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέλης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικόν, προδεδήλωται.

Id. p. 1539, 23. ὅτι δὲ καὶ πλοῖον εἶδος τι ὁ κέλης — δηλοῖ — καὶ ὁ γράψας οὕτως. ἐπακτρίδες, αἱ ἀλιᾶδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί. ἐπακτροκέλης δὲ, πλοῖον ληστρικόν μετὰ δὲ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. ἃ καὶ αὐτὰ πλοῖαρία ἐστίν. Haec cum praegressis ita concinunt ut quin ab Aelio Dionysio profecta sint dubium esse non possit. Extrema inde a voce ἐπακτροκέλης v. apud Phavorin. p. 198. s. h. v. Nonnulla descripserunt Suidas Hesychius Auctor Et. M. cf. Harpocrat. p. 67. Thom. Magist. Ritsch. p. 207, 9.

Id. p. 976, 32. Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἔρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσῃ πέτρα. Haud scio an hic praenomen Aelii litteris praecedens verbum λέγεται finientibus absorptum sit.

Id. p. 1541, 47. ὅτι δὲ θαλάμη μὲν, αἰεὶ βαρυτόνως ὡς παλάμη, τὸ δὲ πληθοντικὸν αὐτῆς πρὸς διάφορον σημασίαν φετυονήθη, δηλοῖ ὁ ἱστορήσας θαλαμὰς ἐν ὀξείᾳ τάσει. καὶ εἰπὼν ὅτι θαλαμὰς ὡς ἀγαθὰς, Διοσκούρων ἱερὸν σημαίνει. In his verba ὁ ἱστορήσας — καὶ εἰπὼν ad Dionysium pertinere apparet ex iis quae exstant apud Eustath. p. 906, 50. θαλάμαι μὲν βαρυτόνως ζωῖκαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρσημειώσατο quae v. apud Phavorin. p. 121. s. v. Γλαῦκος.

Id. p. 338, 25. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτω. Ἡράκλεια ἡ καὶ Μαγνησία· δέκα ὑπὸ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Λυδίας, ὅθεν ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης,

ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον. Descripsit Photius in lexico p. 64. cf. Hellad. Besant. Chrest. in ejsud. Biblioth. cod. 279. 38 b. Suid. Hesych. Et. M.

Id. p. 1183, 20. κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ κάπραινα γυνή ἢ ὀργῶσα πρὸς μύξεις, καὶ καπρᾶν κυρίως τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὕν, ὡς καὶ ταυρᾶν, φησί, τὸ ταύρου ἐφέεσθαι τὴν βοῦν. Eadem v. apud Phavorin. p. 535. s. v. χοῖρος. Phot. et Suid. καπρῶντας, ὀρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν.

Fragmentum quod exstat apud Meierum l. l. p. 74. Eustath. p. 1461, 24. καρρηβαρεῖν — ὅπερ καὶ ἡκραιβαρᾶν λέγει Φερσεκράτης (cf. Meinek. Frag. Comic. T. II. p. 345.) ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος sic suppleri debet ὅς λέγει καὶ ὅτι καρρηβοᾶν τὸ ἰλιγγῆαν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν. Eadem v. apud Phavorin. p. 286. s. v. καρρηβαρεῖν. Phot. p. 114. καρρηβοᾶν, ὑπὸ ἤχων τὴν κεφαλὴν ἰλιγγῆαν, ὑπὸ βοῆς ἐσκοτῶσθαι. cf. Hesych. Moer. Piers. p. 196. Et. M.

P. 75 Meieri collectionis s. v. κλεισίον Eustath. p. 1957, extr. desunt haec: ὡς καὶ Ὅμηρος, περὶ δὲ κλεισίον θέε πάντη (Od. XXIV, 208.) παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισίον ὁ μέγας θυρών· καὶ μήποτε, φησί, τοῦτο μὲν ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται, ἐκεῖνο δὲ συστέλλεται καὶ προπαροξύνεται.

Id. p. 294, 41. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησιν οὕτω· Λακεδαιμόνα καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινες, Λακεδαιμόνα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαιμόνα. Eadem fere habet Photius. p. 175. cf. Hesych. Phrynich. Lob. p. 342.

Id. p. 421, 29. πάλαι γὰρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδηλοῖ.

Id. p. 1476, 64. οἶον μύστρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον· τουτέστι μυστρία, εἰπεῖν ἰδιωτικῶς, καὶ μυστιλαῶσθαι, φησί, τὸ οὕτως ἐσθίειν. Eadem v. apud Phavorin. p. 368. s. v. μυστίαι.

Id. p. 1773, 30. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας ἄμφω Ἑλληνικά, καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας. Piers. in not. ad Moer. p. 283. scribi vult Ἀττικά pro Ἑλληνικά. Haec ante oculos habuisse videntur Photius et Hesychius.

Id. p. 964, extr. ἡ δὲ ψ, ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται, λέγων ὅπα τὴν κληδόνα, καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη, ὀπευόμενος κἀθηται. Hunc locum sic refinxit Piers. in not. ad Moer. p. 280. ὅττα, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται, λέγων, ὅτταν τὴν κληδόνα, καὶ ὀττεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη ὀττεύόμενος δὲ κἀθηται cum apud Aristoph. Lys. v. 597. legamus ὀττεύομένη δὲ κἀθηται.

Id. p. 905, 53. πόρπακας — Αἴλιος Διονύσιος ἐρμηνεύων φησί· πόρπαξ, τὸ ἔντος τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον. Repetivit Photius p. 383. cf. Hesych. Suid. Moer. p. 295. Thom. Magist. p. 273.

Id. p. 881, 31. τὰ προτέλεια, ὧν χρήσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ. cf. Pans. eod. loc. Eadem habet Phavorin. p. 496. s. v. τέλος.

Meier. l. l. p. 81. in fine adjicienda sunt Eustath. p. 813, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν κτλ. — ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου, φησὶν, ὁ αὐτὸς οὕτω. καὶ Ὅμηρος δὲ ποιητὴς ὧν καὶ βραχυφῶδων προσεῖχεν ἄλλως τῷ ὄγκῳ. διὸ καὶ ἀρχόμενος τῆς ποιήσεως οὐκ ἰωνίζει, οὐδὲ θεῆ λέγει, ἵνα μὴ

συστελας τὰ χεῖλη στενὸν ὄγκον ποιῶν. Quae ante haec apud Eustathium leguntur, usque ad vocem γυναικός ad verbum transcripta exstant in Cram. Anecd. Paris. T. III. p. 13, 32. paucis tantum mutatis. Pro ἔσωσας ἡμᾶς legitur ἔσωσ ἡμᾶς. Ante ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν deest ὡς. Κάτοπτρον sine articulo infertur.

Eustath. in comment. ad Dionys. Perieg. v. 912. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων ὑπογράφει σαφέστερον τὴν τοῦ φυτοῦ φύσιν τῆς βόβλου, ἔνθα περὶ φιλύρας φησὶν, ὅτι φυτὸν ἢ φιλύρα φλοιὸν ἔχον βόβλου, παρόρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ καὶ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν.

Hellad. Besant. Chrest. in Phot. Biblioth. cod. 279, 29 b. ὅτι Διονύσιος φησὶ μὴ λέγειν τοὺς ἀττικιστὰς ὠνησάμην, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας. cf. Meurs. T. VI. p. 292. seq. Lobeck. Phryn. p. 138.: „Magis turbat Helladius p. 951. Gronov. Διονύσιος φησὶ κτλ. qui, nisi admodum desipit, ὠνήσεται et ὠνημένος scripsisse volet.“

In Phavorini lexicon praeter locos, quos supra indicavi, transierunt haec.

Quae apud Eustathium p. 1161, 30. exstant de voce ἀλάβαστρον, eadem Phavorinus habet p. 176. s. v. ἐλάστρεον. — Eustath. p. 1425, 29. ἀνακός Phavor. p. 49. s. v. ἀναξ. — Id. p. 1404, 55. βαλβίδες Phavor. p. 100. s. v. βαλβίδες. — Id. p. 207, 3. βουσαύχην Phavor. p. 488. s. v. συνοχωκότε. — Id. p. 962, 22. γεώλοφον Phavor. p. 109. s. v. βουγάιος. — Id. p. 1165, 26. δόναξ Phavor. p. 462. s. v. Ῥοδανόν. — Id. p. 1231, 36. ἔγγελος Phavor. p. 159. s. v. ἔγγελος. — Id. p. 1450, 36. ἐγχρίσαι Phavor. p. 160. s. v. ἐγχρίω. — Id. p. 1532, 6. εἰςτροπᾶν Phavor. p. 507. s. v. τροπῶ. — Id. p. 1167, 20. ἐμμέλεια Phavor. p. 181. s. v. ἐμμελέεσαι. — Id. p. 206, 30. ἰλλώπτειν Phavor. p. 480. s. v. στραβός. — Id. p. 1896, 50. Ἴταλοι — Ἴταλιῶται. Usque ad vocem διαφέρουσι eadem praebet Phavorinus p. 278. s. v. Ἴταλοί. Omnia p. 469. s. v. Σικελοί. — Id. p. 1278, 52. κάλλαια Phavor. p. 264. s. v. θρόνα. — Id. p. 1835, 42. κάχρος Phavor. p. 284. s. v. καμνοῖ γρητί. — Id. p. 1957, 62. κλεισίον Phavor. p. 307. s. v. κλισιον haud paucis omissis. — Id. p. 741, 15. λεσβιάσαι Phavor. p. 336. s. v. Λέσβος. — Id. p. 1531, extr. λευκή στάθμη Phavor. p. 477. s. v. στάθμη. — Id. p. 1235, 60. λίβηθρα Phavor. p. 446. s. v. μάκελλα. — Id. p. 1926, 52. λίγδος Phavor. p. 338. s. v. λίγδοι. — Id. p. 1387, 17. μάγαρον Phavor. p. 350. s. v. μέγαρον. — Id. p. 971, 29. μάμμη Phavor. p. 499. s. v. τήθη. — Id. p. 1562, 36. νεῶνας Phavor. p. 211. s. v. ἐπίστιον. — Id. p. 1628, 48. ὄα Phavor. p. 380. s. v. ὄα. p. 540. s. v. ὄα. — Id. p. 898, 8. πάλη Phavor. p. 420. s. v. παιπαλόεσσα. — Id. p. 405, 37. πρόξενος Phavor. p. 447. s. v. πρόξενος. — Id. p. 1330, 11. προπόλιος Phavor. p. 541. s. v. ὠμογέρων. — Id. p. 948, 19. πτόον Phavor. p. 455. s. v. πτώφιν. — Id. p. 870, 28. πόνδακα Phavor. p. 455. s. v. ποθμήν. — Id. p. 927, 55. ῥῶπος Phavor. p. 464. s. v. ῥῶπος. — Id. p. 239, 32. φρατρία Phavor. p. 527. s. v. φρήτη. — Id. p. 1279, 35. ὤζειν Phavor. p. 384. s. v. οἰμωγή. — Id. p. 1324, 88. ὠτοκάταξ Phavor. p. 543. s. v. ὠτοκάταξ. — Id. p. 561, 4. ὠτος Phavor. p. 543. s. v. ὠτος.

Id. p. 668, 29. ἀπασκᾶ Cram. Anecd. Paris. T. III. p. 224, 23.

Schol. ad Theocrit. I, 12, 37. p. 6. Duebner. λέγει δὲ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ὅτι γεώλοφος ἔστιν ὁ ὑψηλὸς τόπος· κολωνὸς δὲ, ὁ προέχων ἀπὸ γῆς ὀλίγον. cf. Eustath. p. 962, 23. Suid.

Cram. Anecd. Paris. T. III. p. 220, 27. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω φραζει· εἰνάτερες αἱ ἐπὶ ἀδελφαῖς σύνομοι. cf. Eustath. p. 648, 45.

Eustath. p. 1485, 61. ῥῶξ γὰρ εἰπεῖν, βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμὸς ἔστιν, ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. Ad haec Nunnes. in Lobeck. Phryn. p. 75.: „Quo loco reponendus articulus ὁ ῥῶξ. Soloecismus scilicet est, quia genere muliebri exprimendum erat, barbarismus, quia τὸ α mutatum in ω .“